

Magyar szonett

Táncolj | velem táncolj | csillagokkal
Lengesd szoknyád | sötét szoknyád | sötét | lombot
Alatta | reszkető kölykök | bokrok
S maga zsinórján | horgán lóg | holdhal

Táncolj velem | táncolj | csillagokkal
Ég a tűz | és él | és sikit | tűzön a fa
Hamvamat | ne küldd | sehová haza
S lóg zsinórján | maga horgán | holdhal

Táncolj | velem táncolj | csillagokkal
Nem nyár | ez nem ősz | nem tél | nem tavasz
Farkas elkerül | s róka | mely ravasz

S maga horgán | zsinórján lóg | holdhal
Táncolj velem | táncolj | csillagokkal
Szórja | Isten fejére | lábad | hamvamat!

Fehér membránra

Csoóri Sándornak

Jegenye tornyában ősz harangozik
zenéje hulló levél rézfejű hangjegy
Hétköznapi templom üres bent a táj
De málló boltja alatt szertartás szerint

ember nélkül mégis történik a Lét
Szuvas égdimenziók őskeresztjéről
most száll alá a Nap Ruháját testét
elárvult papja magam markolom a fényt

Szög vetése volna rozsdáll a mező
Seregben fehér holló hull le majd a hó
Énekem papírra fehér membránra
már ezer éve mindig jövő tél jele

Új század? új ezred? lepkéző semmi
ezüstpora ujjamon Ingembe törlöm
Mosolyom földre hull Szél ver és karó
Mosolyom mint a gyümölcs ütötten rohad

*Időmet s ingemet im levettem
s végre történelmemet Kivetkezhettek
Pap sem katona sem polgár nem vagyok
Nincs társadalmam Van csak emlékezetem*

*Még versem készülés Halotti beszéd
Temetni világnyelven nem tudom magam*

*(Mind emléktelen az mind sehonnai
aki engemet gyaláz s anyanyelvemen)*

CZEGŐ ZOLTÁN

Szélbe-kiáltó

*1. Itt ülök. Bor- és vershelyzetben.
Száz kezét mossa a sorsom:
„Néha még jó is voltam hozzá.
Most magára lelt. Magam föloldom.”*

*És szakad, szakad a sárga lomb
a Gellért-hegyen. Véraláfutásos
a menekülő álma. Ha jut.
Hasonlatos az őszi lilákhöz.*

*Magára talál — — —
Magára marad.
Szavait bűgő szél lebbenti tova.
És ha ráadásul költő is szegény —
hát a mondat s egy bor lesz otthona.*

*És jó, ha nem a bűn is.
Hozza csillagával a végzetet.
Felső tisztája égi víz.
Belső — az a csók. Létezett? Nem létezett?*

*Itt ülök. Másként nem tehetek.
Világvégi hétvége a kocsmá.
Csönd honol. — Őszi kikericskehelyben
meghonolok, csontomig kifosztva.*

*2. Néma leányok suttognak bennem.
Bennünk vigyázkodik a félsz.
Avar alól üzen az anyánk:
— Fájysz, fiam? Élsz? Nem élsz?*